

© Ministerstwo Sprawiedliwości, www.gov.pl/web/sprawiedliwosc [Translation already published on the official website of the Polish Ministry of Justice] Permission to re-publish this translation has been granted by the Polish Ministry of Justice for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC

© Ministerstwo Sprawiedliwości, www.gov.pl/web/sprawiedliwosc [Tłumaczenie zostało już opublikowane na oficjalnej stronie Ministerstwa Sprawiedliwości] Zezwolenie na publikację tego tłumaczenia zostało udzielone przez Ministerstwo Sprawiedliwości wyłącznie w celu zamieszczenia w bazie Trybunału HUDOC

[Do tłumaczenia przedłożono 20-stronicowy dokument – wydrukowany dwustronnie, zszyty w lewym górnym rogu, sporządzony w języku angielskim i innym języku trzecim, w którym fragmenty pominięto w niniejszym tłumaczeniu. Numerowanie stron tłumaczenia nie odzwierciedla numerowania w dokumencie źródłowym.]

[Strona 1.]

[Znak graficzny z napisem:]

EUROPEJSKI TRYBUNAŁ PRAW CZŁOWIEKA

SEKCJA PIERWSZA

SPRAWA Y. przeciwko POLSCE

(Skarga nr 74131/14)

WYROK

Artykuł 8 • Życie prywatne i rodzinne • Pozytywne obowiązki • Osoba transpłciowa nie może uzyskać pełnego aktu urodzenia bez wzmianki o transycji płciowej, podczas gdy jego skrócony odpis i nowe dokumenty tożsamości wskazują jedynie płeć po transycji • Brak wykazania przez skarżącego jakichkolwiek wynikających z tego wystarczająco poważnych negatywnych konsekwencji lub trudności • Rzadka potrzeba skorzystania z odpisu zupełnego aktu urodzenia • Potencjalne ryzyko wystąpienia negatywnych konsekwencji, które nie może uczynić obecnego systemu krajowego wadliwym • Właściwa równowaga między różnymi interesami wchodzącymi w grę • Nieprzekroczony margines oceny

Art. 14 (+ art. 8) • Dyskryminacja • Skarżący nie znajduje się w sytuacji analogicznej do dzieci przysposobionych, którym wydano nowy akt urodzenia w przypadku przysposobienia całkowitego

STRASBURG

17 lutego 2022 r.

WYROK OSTATECZNY

17.05.2022 r.

Wyrok ten stał się ostateczny na podstawie art. 44 ust. 2 Konwencji. Wyrok może podlegać korekcie wydawniczej.

[Logo z napisem:]

RADA EUROPY

[Strona 2. – pusta.]

[Strona 3.]

[W nagłówkach kolejnych stron napis:] WYROK W SPRAWIE Y. przeciwko POLSCE

W sprawie Y. przeciwko Polsce

Europejski Trybunał Praw Człowieka (Sekcja Pierwsza), zasiadając jako Izba w składzie:

Marko Bošnjak, *przewodniczący*,

Péter Paczolay,

Krzysztof Wojtyczek,

Erik Wennerström,

Raffaele Sabato,

Lorraine Schembri Orland,

Davor Derenčinović, *sędziowie*,

i Liv Tigerstedt, *zastępcą kanclerza sekcji*,

mając na uwadze

skargę (nr 74131/14) przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej wniesioną do Trybunału w dniu 18 listopada 2014 r. na podstawie art. 34 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności („Konwencja”) przez obywatela polskiego, pana Y. („skarżący”);

decyzję o zakomunikowaniu sprawy rządowi polskiemu („Rząd”);

decyzję o nieujawnieniu nazwiska skarżącego;

przedłożone przez pozwany Rząd uwagi oraz uwagi przedłożone w odpowiedzi przez skarżącego,

uwagi przedstawione przez European Centre for Law and Justice [*Europejskie Centrum Prawa i Sprawiedliwości*] oraz Helsińską Fundację Praw Człowieka, którym przewodniczący sekcji udzielił zgody na interwencję;

obradując na posiedzeniu niejawnym w dniu 25 stycznia 2025 r. [*prawdopodobny błąd*],

wydaje następujący wyrok, który został przyjęty w tym dniu:

WPROWADZENIE

1. Sprawa dotyczy transmężczyzny, któremu prawnie uzgodniono płeć [*oryg. „legal gender recognition”*]. W swojej skardze skarżący zarzucił naruszenie prawa do prywatności z uwagi na fakt, że w jego pełnym akcie urodzenia nadal wskazana jest płeć przypisana przy urodzeniu.

FAKTY

2. Skarżący urodził się w 1969 r. i mieszka w regionie Paryża we Francji. Skarżący był reprezentowany przez A. Stach, prawniczkę praktykującą w Szczecinie.

3. Rząd był reprezentowany przez swojego pełnomocnika, J. Sobczaka, z Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

4. Stan faktyczny sprawy, przedstawiony przez strony, można podsumować w poniższy sposób.

[Strona 4.]

I. KONTEKST SPRAWY

5. W chwili urodzenia skarżący był zarejestrowany jako kobieta. Później poddał się tranzycji płciowej [oryg. „gender reassignment”].

6. W dniu 6 kwietnia 1992 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy wydał postanowienie nakazujące zamieszczenie wzmianki w akcie urodzenia skarżącego w celu wskazania, że jego płeć uległa zmianie z żeńskiej na męską, a imię zmieniło się z X na Y. Odpowiednia wzmianka została prawidłowo naniesiona.

7. W dniu 28 grudnia 1993 r. skarżący zawarł ślub cywilny z K.

8. W dniu 18 sierpnia 2001 r. we Francji urodziła się ich córka A. W jej francuskim akcie urodzenia skarżącego wskazano jako ojca, a K. jako matkę.

II. POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE W SPRAWIE USUNIĘCIA WZMIANKI Z AKTU URODZENIA

9. W dniu 22 sierpnia 2005 r. adwokat skarżącego zwrócił się do Urzędu Stanu Cywilnego w Prudniku o wykreślenie z aktu urodzenia wzmianki o postanowieniu Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy z dnia 6 kwietnia 1992 r.

10. W dniu 22 września 2005 r. kierownik Urzędu Stanu Cywilnego w Prudniku odrzucił wniosek skarżącego, ponieważ zgodnie z art. 21 ustawy Prawo o aktach stanu cywilnego („ustawa z 1986 r.”) wszelkie zdarzenia, które miały miejsce po sporządzeniu aktu urodzenia, musiały zostać ujęte w tym akcie w formie „wzmianki marginesowej” [tak w oryginale (*marginal annotation*) – w rzeczonym przepisie mowa jest zaś o „wzmiance dodatkowej”].

11. W dniu 8 listopada 2005 r. Wojewoda Opolski stwierdził nieważność tej decyzji ze względów formalnych. Decyzja wojewody została następnie uchylona przez Ministra Spraw Wewnętrznych w dniu 21 sierpnia 2006 r.

12. W dniu 29 września 2006 r. Wojewoda Opolski wydał decyzję merytoryczną i podtrzymał decyzję z dnia 22 września 2005 r., odmawiając usunięcia wzmianki o zmianie płci i imienia. Wojewoda zauważył, że usunąć można jedynie wzmianki nieprzewidziane przez prawo lub naruszające dobra osobiste.

13. W dniu 26 lutego 2007 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Opolu oddalił skargę skarżącego, powołując się na przyczyny podane przez wojewodę. Uznał, że wzmianki marginesowej o pierwotnej płci skarżącego i zmianie imienia nie można uważać za naruszającą jego dobra osobiste.

14. W dniu 16 lipca 2008 r. Naczelny Sąd Administracyjny oddalił skargę kasacyjną skarżącego.

III. POSTĘPOWANIE O WYDANIE NOWEGO AKTU URODZENIA

15. W dniu 5 września 2011 r. skarżący złożył w Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy wniosek o wydanie nowego aktu urodzenia. Powołał się na art. 48 [...]

[Strona 5.]

[...] i 49 ustawy z 1986 r., dotyczące sporządzania nowych aktów urodzenia po przysposobieniu (zob. paragraf 28 poniżej).

16. W dniu 20 października 2011 r. sąd oddalił wniosek skarżącego. Sąd uznał, że zgodnie z art. 48 i 49 ustawy z 1986 r. nowy akt urodzenia można sporządzić jedynie w przypadku przysposobienia dziecka. Ponadto zauważył, że sądy cywilne są właściwe do unieważnienia, sprostowania i uznania treści dokumentu stanu cywilnego [oryg. „*civil status document*”]. Przedmiotowa sprawa nie dotyczyła żadnej z tych sytuacji, dlatego wniosek należało oddalić.

17. Skarżący wniósł odwołanie. Powołał się na delikatną sytuację osób transpłciowych, podnosząc, że organy powinny były zastosować art. 48 i 49 ustawy z 1986 r. na zasadzie analogii.

18. W dniu 12 lutego 2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił jego odwołanie. Sąd podtrzymał argumentację Sądu Rejonowego. Odnosząc się do twierdzeń skarżącego, że sąd pierwszej instancji powinien był zastosować w drodze analogii art. 48 i 49 ustawy z 1986 r. i sporządzić nowy akt urodzenia, Sąd Okręgowy uznał, że przepisy dotyczące stanu cywilnego nie mogą być stosowane na zasadzie analogii. W art. 48 i 49 ustawy z 1986 r. wymieniono bardzo konkretne sytuacje, w których można było wydać nowy akt urodzenia. Pełny akt urodzenia odzwierciedlał sytuację w momencie narodzin danej osoby. Późniejsza zmiana płci nie mogła stanowić podstawy do unieważnienia tego aktu urodzenia i sporządzenia nowego. Sąd zauważył ponadto, że akt urodzenia skarżącego został zmieniony w celu odzwierciedlenia jego tranzycji płciowej.

19. Skarżący wniósł skargę kasacyjną, powołując się w szczególności na przepisy Konstytucji RP (art. 32 i 47), art. 8 i 14 Konwencji oraz orzecznictwo Trybunału.

20. W dniu 28 maja 2014 r. Sąd Najwyższy oddalił jego skargę kasacyjną. Powołując się na ustawę z 1986 r., Sąd uznał, że po tranzycji płciowej nie jest możliwe sporządzenie nowego aktu urodzenia. Wszelkie zmiany musiały zostać wskazane jako wzmianka na dotychczasowym akcie urodzenia. Sąd Najwyższy zauważył również, że parlament pracował nad projektem ustawy o uzgodnieniu płci.

IV. POSTĘPOWANIE DOTYCZĄCE PIECZY ZASTĘPCZEJ

21. W dniu 23 marca 2010 r. sąd rejonowy w regionie Paryża przyznał żonie skarżącego, K., opiekę nad jej trzyletnią siostrzenicą, A.L. Skarżący podniósł, że A.L. mieszkała z nim i jego rodziną.

[Strona 6.]

WŁAŚCIWE RAMY PRAWNE I PRAKTYKA

I. PRZEPISY PRAWA KRAJOWEGO I PRAKTYKA

A. Przepisy konstytucyjne

22. Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z 1997 r. zawiera następujące zapisy dotyczące niedyskryminacji, równości kobiet i mężczyzn oraz prawa do prywatności.

Art. 32

„1. Wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne.

2. Nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny”.

Art. 33

„1. Kobieta i mężczyzna w Rzeczypospolitej Polskiej mają równe prawa w życiu rodzinnym, politycznym, społecznym i gospodarczym.

[...]”

Art. 47

„Każdy ma prawo do ochrony prawnej życia prywatnego, rodzinnego, czci i dobrego imienia oraz do decydowania o swoim życiu osobistym”.

B. Kodeks postępowania cywilnego

23. Artykuł 189 Kodeksu postępowania cywilnego („k.p.c.”) stanowi, co następuje:

„Powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny”.

C. Prawo o aktach stanu cywilnego

1. Przepisy ogólne

24. Procedura dokonywania wpisów w polskim rejestrze stanu cywilnego, w brzmieniu obowiązującym w okresie istotnym dla sprawy, została określona w ustawie z dnia 29 września 1986 r. Prawo o aktach stanu cywilnego („ustawa z 1986 r.”).

Art. 21

„1. Jeżeli po sporządzeniu aktu stanu cywilnego nastąpią zdarzenia, które mają wpływ na jego treść lub ważność, zmiany z nich wynikające wpisuje się do aktu w formie wzmianki dodatkowej.

2. Podstawę do wpisania wzmianki, o której mowa w ust. 1, stanowią prawomocne orzeczenia sądów, ostateczne decyzje, odpisy z akt stanu cywilnego oraz inne dokumenty mające wpływ na treść lub ważność aktu.

3. Pod treścią aktu stanu cywilnego zamieszcza się przypiski zawierające informacje o innych aktach stanu cywilnego dotyczących tej samej osoby.

2. Akty urodzenia

25. Odpowiednie przepisy dotyczące sporządzania, wydawania odpisów i poprawiania aktów urodzenia brzmią następująco:

Art. 40

„1. Akt urodzenia sporządza się na podstawie pisemnego zgłoszenia urodzenia dziecka wystawionego przez lekarza, położną lub zakład opieki zdrowotnej.

2. Do aktu urodzenia wpisuje się:

1) nazwisko, imię (imiona) i płeć dziecka,

[...]”

Art. 79

„Z ksiąg stanu cywilnego wydaje się:

1) odpisy zupełne i skrócone aktów stanu cywilnego,

[...]”

Art. 80

„Odpis zupełny stanowi dosłowne powtórzenie treści aktu stanu cywilnego wraz ze wszystkimi wzmiankami dodatkowymi; treść przypisków podaje się jedynie na wniosek osoby zainteresowanej”.

Art. 81

„W odpisie skróconym aktu stanu cywilnego podaje się jego treść z uwzględnieniem treści wzmianek dodatkowych oraz z pominięciem wyrazów, ustępów i zdań skreślonych.

Art. 82

„W odpisie skróconym [aktu stanu cywilnego [*adnotacja w oryginale*]] zamieszcza się następujące dane:

1) w odpisie aktu urodzenia – nazwisko i imię (imiona), miejsce i datę urodzenia oraz imiona i nazwiska rodowe rodziców dziecka,

[...]”

Art. 83

„1. Odpisy oraz zaświadczenia określone w art. 79 wydaje się na wniosek sądu lub innego organu państwowego, osoby, której stan cywilny został w akcie stwierdzony, jej wstępnego, zstępnego, rodzeństwa, małżonka lub przedstawiciela ustawowego.

2. Odpisy aktów stanu cywilnego i zaświadczenia o dokonanych w księgach stanu cywilnego wpisach lub o ich braku mogą być również wydane na wniosek innych osób niż wymienione w ust. 1, które wykażą w tym interes prawny, oraz na wniosek organizacji społecznej, jeżeli jest to uzasadnione celami statutowymi takiej organizacji i gdy przemawia za tym interes społeczny. Zaświadczenie o zaginięciu lub zniszczeniu księgi stanu cywilnego może być także wydane na wniosek innych zainteresowanych osób”.

26. W większości sytuacji urzędowych wymagany jest jedynie odpis skrócony aktu urodzenia (na przykład przy zawieraniu małżeństwa cywilnego, uzyskiwaniu aktu zgonu lub składaniu wniosku o wydanie dokumentu tożsamości lub paszportu). Odpis zupełny aktu urodzenia jest wymagany na przykład w procesie przysposobienia, przy ubieganiu się o inne obywatelstwo lub o zmianę imienia lub nazwiska, w skomplikowanych sprawach spadkowych lub w postępowaniu karnym, jeśli sąd ma wątpliwości co do wcześniejszych skazań.

27. Po wpisaniu wzmianki do aktu urodzenia osoba zainteresowana może złożyć wniosek o nadanie nowego numeru ewidencyjnego (PESEL) oraz wydanie nowych dokumentów tożsamości.

3. Akty przysposobienia i stanu cywilnego

28. Odpowiednie przepisy dotyczące wydawania nowych aktów urodzenia w przypadku przysposobienia brzmią następująco:

Art. 48

„1. W razie orzeczenia przysposobienia, na które rodzice dziecka wyrazili przed sądem opiekuńczym zgodę bez wskazania osoby przysposabiającej, sporządza się nowy akt urodzenia przysposobionego; w akcie tym jako rodziców wpisuje się przysposabiających.

[...]

3. O sporządzeniu nowego aktu urodzenia wpisuje się do dotychczasowego aktu urodzenia przysposobionego wzmiankę dodatkową; dotychczasowy akt urodzenia przysposobionego nie podlega ujawnieniu i nie wydaje się z niego odpisów, chyba że zażąda tego sąd w związku ze sprawą, w której uzna to za konieczne.

4. Przysposobiony po uzyskaniu pełnoletności może żądać udostępnienia księgi stanu cywilnego w części dotyczącej dotychczasowego aktu urodzenia”.

Art. 49

„1. W razie orzeczenia przysposobienia w sposób określony w art. 121 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego [*adoptio plena* [*adnotacja w oryginalnej*]], może być sporządzony nowy akt urodzenia przysposobionego, w którym jako rodziców wpisuje się przysposabiających, jeżeli sąd opiekuńczy tak postanowi. Przepisy [art.] 47 ust. 2–5 stosuje się odpowiednio.

1a. O sporządzeniu nowego aktu urodzenia sąd opiekuńczy orzeka na wniosek przysposabiającego, za zgodą przysposobionego, który ukończył lat trzynaście, albo na wniosek przysposobionego za zgodą przysposabiającego. Przepisy art. 118 § 2 i 3 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego stosuje się odpowiednio.

[Strona 9.]

2. O sporządzeniu nowego aktu urodzenia wpisuje się do dotychczasowego aktu urodzenia przysposobionego wzmiankę dodatkową; dotychczasowy akt nie podlega ujawnieniu i nie wydaje się z niego odpisów, chyba że zażąda tego sąd w związku z ustalaniem pochodzenia przysposobionego, jego uznaniem lub rozwiązaniem stosunku przysposobienia albo w związku z innymi sprawami, w których sąd uzna to za konieczne.

2a. Przysposobiony po uzyskaniu pełnoletności może żądać udostępnienia księgi stanu cywilnego w części dotyczącej dotychczasowego aktu urodzenia.

3. W razie rozwiązania stosunku przysposobienia, nowy akt urodzenia przysposobionego unieważnia sąd w postępowaniu nieprocesowym; unieważnia się również wzmiankę dodatkową o sporządzeniu nowego aktu urodzenia, wpisaną do dotychczasowego aktu urodzenia przysposobionego”.

4. Ustawa z 2014 r.

29. W dniu 1 marca 2015 r. weszła w życie nowa ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. Prawo o aktach stanu cywilnego („ustawa z 2014 r.”). Zawiera ona podobne przepisy dotyczące wydawania odpisów i zmiany aktów urodzenia (art. 44 ust. 1–3, art. 45 ust. 1 i art. 48 ust. 1) oraz sporządzania nowych aktów urodzenia w przypadku przysposobienia (art. 71 i 73).

D. Orzecznictwo Sądu Najwyższego

1. Postanowienie z dnia 22 marca 1991 r.

30. W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 1991 r., wydanym w sprawie o sygn. III CRN 28/91, zawarto wytyczne dotyczące postępowania w sprawie prawnego uznania osób, które poddały się operacji korekty płci [oryg. „gender reassignment surgery”]. Sąd Najwyższy stwierdził, że uznanie tranzycji płciowej (dokonane w drodze wyroku deklaratoryjnego) nie ma mocy wstecznej i jako takie nie może prowadzić do sprostowania aktu stanu cywilnego danej osoby. Prawomocny wyrok uznający tranzycję płciową mógłby natomiast stanowić podstawę do dokonania wpisu dodatkowego w rejestrze stanu cywilnego.

2. Uchwała z dnia 22 września 1995 r.

31. W dniu 22 września 1995 r. Sąd Najwyższy wydał uchwałę (III CZP 118/95), w której potwierdził, że możliwe jest wniesienie na podstawie art. 189 k.p.c. powództwa o uznanie tożsamości płciowej osoby transpłciowej. W takich przypadkach pozwanymi powinni być rodzice osoby żądającej tranzycji płciowej. Jeśli rodzice nie żyją lub ich miejsce pobytu jest nieznane, sąd powinien ustanowić kuratora.

32. Rozumowanie to zostało następnie potwierdzone w wielu orzeczeniach Sądu Najwyższego.

E. Inicjatywy ustawodawcze

33. W dniu 23 lipca 2015 r. parlament uchwalił ustawę o uzgodnieniu płci. W październiku 2015 r. została ona jednak zawetowana przez prezydenta. Ustawę opracowano w celu ułatwienia procesu uzgodnienia płci.

II. MATERIAŁY MIĘDZYNARODOWE

A. Komisarz Praw Człowieka Rady Europy

34. W dniu 31 sierpnia 2010 r. Komisarz Praw Człowieka Rady Europy opublikował komentarz do praw człowieka [oryg. „*Human Rights Comment*”] zatytułowany „Forced divorce and sterilisation – a reality for many transgender persons” [*Przymusowy rozwód i sterylizacja – rzeczywistość dla wielu osób transpłciowych*], w którym stwierdził w szczególności, co następuje:

„Wszystkie kraje muszą opracować sprawne i przejrzyste procedury zmiany imienia i płci osoby transpłciowej na oficjalnych dokumentach, zgodnie z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka.

W 2002 r. w sprawie *Goodwin przeciwko Zjednoczonemu Królestwu* Wielka Izba Trybunału w Strasburgu podkreśliła, że w XXI wieku prawa osób transpłciowych powinny być skutecznie chronione przez państwa. Osoby te powinny mieć takie samo prawo do rozwoju osobistego oraz do bezpieczeństwa fizycznego i moralnego, z którego korzystają inni członkowie społeczeństwa [...]”.

B. Komitet Ministrów Rady Europy

35. W dniu 31 marca 2010 r. Komitet Ministrów Rady Europy przyjął zalecenie CM/Rec(2010)5 w zakresie środków zwalczania dyskryminacji opartej na orientacji seksualnej lub tożsamości płciowej. Pkt 21 stanowi, że:

„[p]aństwa członkowskie powinny przyjąć odpowiednie środki gwarantujące pełne prawne uznanie zmiany płci we wszystkich dziedzinach życia, w szczególności poprzez umożliwienie zmiany imienia, nazwiska i płci w oficjalnych dokumentach w sposób szybki, przejrzysty i dostępny; państwa członkowskie powinny także zagwarantować, tam gdzie jest to wskazane, odpowiednie uznanie lub wprowadzenie zmian w kluczowych dokumentach wydawanych przez podmioty niepaństwowe, takich jak dokumenty potwierdzające wykształcenie czy świadectwa pracy”.

C. Zgromadzenie Parlamentarne Rady Europy

36. W dniu 22 kwietnia 2015 r. Zgromadzenie Parlamentarne Rady Europy (PACE) przyjęło rezolucję nr 2048 (2015) zatytułowaną „Discrimination against transgender people in Europe” [*Dyskryminacja osób transpłciowych w Europie*]. Państwa członkowskie zostały wezwane w szczególności do tego, by:

„6.2.1 opracować szybkie, przejrzyste i dostępne procedury, oparte na samostanowieniu, dotyczące zmiany imienia i zarejestrowanej płci osób transpłciowych na aktach urodzenia, dowodach osobistych, paszportach, świadectwach edukacyjnych i innych podobnych dokumentach; udostępnić te procedury wszystkim osobom, które chcą z nich skorzystać, bez względu na wiek, stan zdrowia, sytuację finansową czy kartotekę policyjną”.

PRAWO

I. ZASTRZEŻENIA WSTĘPNE

37. Rząd zgłosił kilka wstępnych zastrzeżeń. Stwierdził, że skarga jest niezgodna *ratione personae, ratione loci i temporis* z postanowieniami Konwencji. Ponadto podniósł, że skarżący nie zastosował się do zasady sześciu miesięcy określonej w art. 35 ust. 1 [Konwencji] ani do zasady wyczerpania krajowych środków odwoławczych. Wreszcie Rząd podkreślił, że skarżący nie doznał znaczącego uszczerbku.

A. Status ofiary

1. Strony

38. Rząd stwierdził, że skarżący nie może być uznany za „ofiara” do celów art. 34 Konwencji. Powołał się na fakt, że w skróconym odpisie aktu urodzenia i dokumentach tożsamości wskazano jego nowe imię oraz zmienioną płeć. Ponadto skarżący nie wykazał, że rzeczywiście ubiegał się o obywatelstwo francuskie lub o przysposobienie ani że ujawnienie jego pełnego aktu urodzenia doprowadziło do naruszenia jego prawa do poszanowania życia prywatnego.

39. Skarżący nie zgłosił żadnych uwag do tego zastrzeżenia.

2. Ocena Trybunału

40. Trybunał zauważa, że kwestia, czy życie prywatne skarżącego zostało naruszone przez fakt, iż jego pełny akt urodzenia zawiera odniesienie do płci przypisanej przy urodzeniu, jest nierozzerwalnie związana z oceną Trybunału, czy wymogi art. 8 Konwencji zostały spełnione w szczególnych okolicznościach sprawy.

41. W związku z tym przyłącza się do zastrzeżenia Rządu dotyczącego niezgodności *ratione personae* z przedmiotem sprawy.

B. Brak właściwości

1. Strony

42. Rząd podniósł, że skarga jest niezgodna *ratione personae* i *ratione loci* z postanowieniami Konwencji. W okolicznościach niniejszej sprawy Polska nie mogłaby ponosić odpowiedzialności za akty władz francuskich, gdyby skarżący ubiegał się o przysposobienie we Francji lub o obywatelstwo francuskie. Sprawa dotyczyła potencjalnych zdarzeń przyszłych, które miałyby mieć miejsce we Francji, a zatem znajdowała się poza polską jurysdykcją.

43. Skarżący nie odniósł się do tego zastrzeżenia.

2. Ocena Trybunału

44. Trybunał zauważa, że skarżący jest obywatelem polskim, który zarzucił władzom polskim niewywiązanie się z obowiązku zagwarantowania mu pełnego prawnego uznania jego tożsamości płciowej. Powoływał się na postępowania administracyjne i sądowe prowadzone w Polsce oraz skarżył się na treść swoich polskich aktów stanu cywilnego. W świetle powyższego Trybunał uważa, że zastrzeżenie Rządu dotyczące niezgodności *ratione loci* i *ratione personae* należy oddalić.

C. Ratione temporis

1. Strony

45. Rząd podniósł, że skarga jest niezgodna *ratione temporis* z postanowieniami Konwencji. Powołał się na fakt, że w dniu 6 kwietnia 1992 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy wydał postanowienie nakazujące zmianę aktów urodzenia skarżącego w celu wskazania, że płeć przypisana przy urodzeniu zmieniła się z żeńskiej na męską, a jego imię zmieniło się z X na Y. Orzeczenie to stało się prawomocne przed wejściem w życie Konwencji w odniesieniu do Polski.

46. Skarżący nie zgłosił żadnych uwag.

2. Ocena Trybunału

47. Trybunał uważa, że podstawą faktyczną skargi skarżącego do Trybunału są postanowienia sądów krajowych wydane w latach 2011–2014, w których oddalono jego wnioski o wydanie nowego aktu urodzenia. W związku z tym i w zakresie, w jakim zarzuty skarżącego skierowane są przeciwko tym postanowieniom, Trybunał jest tymczasowo właściwy do rozpoznania skargi.

48. Zastrzeżenie Rządu dotyczące niezgodności *ratione temporis* należy zatem oddalić.

D. Niewyczerpanie krajowych środków odwoławczych

1. Strony

49. Rząd stwierdził, że skarżący nie wyczerpał dostępnych krajowych środków odwoławczych. W szczególności Rząd wskazał, że skarżący powinien był złożyć skargę konstytucyjną do Trybunału Konstytucyjnego, kwestionującą zgodność art. 48 i 49 w związku z art. 40 ust. 2 pkt 1 ustawy z 1986 r. z art. 32 ust. 1 i 2 (zakaz dyskryminacji), art. 33 ust. 1 (równość kobiet i mężczyzn) oraz art. 47 (ochrona życia prywatnego) Konstytucji RP (zob. paragrafy 22, 25 i 28 powyżej).

50. Skarżący nie odniósł się do tego zastrzeżenia.

2. Ocena Trybunału

51. Trybunał przypomina, że orzekł już, iż skarga konstytucyjna w Polsce jest skutecznym środkiem odwoławczym w rozumieniu art. 35 ust. 1 Konwencji tylko w sytuacji, w której zarzucane naruszenie praw i wolności konstytucyjnych wynikało z zastosowania przepisu prawnego, który można zasadnie zakwestionować jako niekonstytucyjny. Ponadto przepis taki musi stanowić bezpośrednią podstawę prawną indywidualnej decyzji, w odniesieniu do której zarzuca się naruszenie. Tym samym procedura skargi konstytucyjnej nie może służyć jako skuteczny środek odwoławczy, jeśli zarzucane naruszenie wynikało jedynie z błędnego zastosowania lub wykładni przepisu ustawowego, który w swej treści nie jest niekonstytucyjny (zob. ostatnio *Xero Flor w Polsce sp. z o.o. przeciwko Polsce*, skarga nr 4907/18, § 198, 7 maja 2021 r.).

52. W niniejszej sprawie źródłem zarzucanego naruszenia były orzeczenia sądów krajowych, w których odmówiono zastosowania, odpowiednio, art. 48 i 49 ustawy z 1986 r. do sytuacji skarżącego. Trybunał wskazuje na utrwalone orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego, zgodnie z którym skargi konstytucyjne oparte wyłącznie na rzekomo błędnej wykładni przepisu prawnego są wyłączone z jego właściwości, chyba że skarżący kwestionuje przepis w rozumieniu utrwalonego i wieloletniego orzecznictwa sądów; w konsekwencji skarga taka nie może być uznana za skuteczny środek odwoławczy w rozumieniu art. 35 ust. 1 Konwencji. Sądy krajowe odmówiły dokonania wykładni przepisów krajowych zgodnie z wnioskiem skarżącego. Z tego powodu skarga konstytucyjna nie może być uznana za skuteczny środek odwoławczy w sprawie skarżącego (zob. np. *Palusiński przeciwko Polsce* (dec.), skarga nr 62414/00, 3 października 2006 r. oraz *Długolecki przeciwko Polsce*, skarga nr 23806/03, § 25, 24 lutego 2009 r.).

53. Z powyższych względów zastrzeżenie Rządu dotyczące niewyczerpania krajowych środków odwoławczych należy oddalić.

E. Termin sześciu miesięcy

1. Strony

54. Rząd stwierdził również, że skarżący nie dotrzymał sześciomiesięcznego terminu. Rząd podniósł, że skarga skarżącego do Trybunału została złożona w dniu 18 listopada 2014 r., mimo że kwestia dotycząca wzmianki na akcie urodzenia została już rozstrzygnięta przez Naczelny Sąd Administracyjny w dniu 16 lipca 2008 r.

55. Skarżący nie zgłosił żadnych uwag.

2. Ocena Trybunału

56. Trybunał nie może przyjąć argumentów Rządu. Z twierdzeń skarżącego wyraźnie wynika, że jego skarga dotyczy ciągłego naruszenia [...]

[...] jego prawa do życia prywatnego i rodzinnego. Po bezskutecznym postępowaniu przed sądami administracyjnymi, dotyczącym usunięcia wzmianki z aktu urodzenia, skarżący wszczął kolejne postępowanie, tym razem przed sądami cywilnymi, w celu uzyskania nowego aktu (zob. paragraf 15 powyżej). Postępowanie zakończono dnia 28 maja 2014 r., a więc niespełna pół roku przed złożeniem przez niego skargi do Trybunału. W okolicznościach niniejszej sprawy nie wskazuje na to, że postępowanie to nie miało szans powodzenia lub nie mogło zapewnić mu zadośćuczynienia.

57. W związku z tym Trybunał oddała zastrzeżenie Rządu dotyczące nieprzestrzegania zasady sześciu miesięcy.

F. Brak znaczącego uszczerbku

1. Strony

58. Wreszcie Rząd argumentował, że skarżący nie doznał znaczącego uszczerbku w rozumieniu art. 35 ust. 3 lit. b) Konwencji. Podkreślił, że płeć skarżącego przypisana przy urodzeniu była widoczna jedynie w pełnym akcie urodzenia, który nie był jawny i był dostępny tylko w wyjątkowych sytuacjach dla ograniczonej liczby osób. Skarżący nie wykazał, że sytuacja ta rzeczywiście wpłynęła na niego negatywnie. Ponadto jego skargi zostały dokładnie rozpatrzone na szczeblu krajowym w postępowaniu administracyjnym i sądowym.

59. Skarżący nie odniósł się do zastrzeżenia Rządu.

2. Ocena Trybunału

60. Trybunał zauważa, że kwestia, czy skarżący doznał „znaczącego uszczerbku” w niniejszej sprawie jest ściśle związana z zarzutem rzekomego naruszenia jego prywatności i z obowiązkiem zagwarantowania przez władze pełnego prawnego uznania jego tożsamości płciowej. Dlatego też Trybunał uważa, że to konkretne zastrzeżenie podniesione przez Rząd należy rozpatrzyć łącznie z przedmiotem sprawy.

II. DOMNIEMANE NARUSZENIE ART. 8 KONWENCJI

61. Skarżący zarzucił naruszenie jego życia prywatnego i rodzinnego z uwagi na fakt, że jego pełny akt urodzenia zawierał odniesienie do płci przypisanej przy urodzeniu. Powołał się na art. 8 Konwencji, którego odpowiednie fragmenty brzmią następująco:

„1. Każdy ma prawo do poszanowania swojego życia prywatnego [...]

2. Niedopuszczalna jest ingerencja władzy publicznej w korzystanie z tego prawa z wyjątkiem przypadków przewidzianych przez ustawę i koniecznych w demokratycznym społeczeństwie z uwagi na bezpieczeństwo państwowe, bezpieczeństwo publiczne lub dobrobyt gospodarczy [...]

[...] kraju, ochronę porządku i zapobieganie przestępstwom, ochronę zdrowia i moralności lub ochronę praw i wolności osób”.

A. Dopuszczalność

62. Trybunał zauważa, że niniejsza skarga nie jest w sposób oczywisty nieuzasadniona ani niedopuszczalna na jakiegokolwiek innej podstawie wymienionej w art. 35 Konwencji. Należy ją zatem uznać za dopuszczalną.

B. Przedmiot skargi

1. Skarżący

63. Skarżący podniósł, że to, iż nie mógł dokonać pełnej zmiany aktów stanu cywilnego, wpłynęło na jego życie prywatne. Utrzymywał, że obawiał się, iż ujawnienie informacji dotyczących jego płci przypisanej przy urodzeniu będzie miało wpływ na jego życie rodzinne i prywatne. W jego ocenie sytuacja ta była równoznaczna z cierpieniem psychicznym.

64. W formularzu skargi skarżący wskazał, że chce wszcząć postępowanie w sprawie uzyskania obywatelstwa francuskiego i przysposobienia siostrzenicy swojej żony (zob. paragraf 21 powyżej). Na potrzeby tego postępowania musiałby jednak przedstawić odpis zupełny aktu urodzenia, w którym wskazano płeć przypisaną przy urodzeniu. Nie mógł więc wszcząć takiego postępowania z obawy, że narazi się na wrogą reakcję społeczeństwa i może doznać upokarzających przeżyć.

2. Rząd

65. Rząd stwierdził, że w polskim prawie i sądach wdrożono odpowiednie środki, aby tranzycja płciowa była prawnie uznawana, a odpowiednie dane zmieniane w aktach urodzenia (poprzez odpowiednią wzmiankę). W związku z tym pozwane państwo wypełniło swój pozytywny obowiązek zapewnienia rzeczywistej, skutecznej i dostępnej procedury zmiany aktów stanu cywilnego.

66. Rząd podkreślił ponadto, że zmiana danych w aktach urodzenia miała pełny skutek na gruncie prawa prywatnego i publicznego. W skróconym odpisie aktu urodzenia wskazano nowe imię skarżącego i płeć po tranzycji. W większości sytuacji urzędowych wymagany był jedynie odpis aktu urodzenia (np. przy zawieraniu ślubu cywilnego, uzyskiwaniu aktu zgonu czy ubieganiu się o dokument tożsamości, paszport lub numer PESEL).

67. W ocenie Rządu obowiązek całkowitego usunięcia wszystkich zapisów dotyczących płci przypisanej przy urodzeniu nie mógł być uznany za obowiązek pozytywny na podstawie art. 8 Konwencji. Co więcej, takiego obowiązku nie zawarto w żadnych dokumentach międzynarodowych wiążących Polskę ani w zaleceniu Komitetu Ministrów CM/Rec(2010)5 w zakresie [...]

[...] środków zwalczania dyskryminacji opartej na orientacji seksualnej lub tożsamości płciowej (zob. paragraf 35 powyżej).

68. Rząd podniósł również, że większość krajów europejskich stosowała procedurę dodawania do aktów urodzenia wzmianek marginesowych, wskazujących na zmianę płci i ewentualnie zmianę imienia. Taka praktyka istniała np. w Belgii, Luksemburgu i Francji. W tej wrażliwej kwestii nie było jednak europejskiego konsensusu i dlatego margines oceny przyznany władzom krajowym powinien być szeroki.

69. Wreszcie Rząd argumentował, że zachowanie odniesienia do płci przypisanej przy urodzeniu w pełnym akcie urodzenia jest istotne dla zainteresowanej osoby. Wzmianka ta oznaczała, w razie potrzeby, możliwość udowodnienia pewnych faktów poprzedzających tranzycję, w szczególności w odniesieniu do wykształcenia, pokrewieństwa, dziedziczenia, nabycia własności i innych kwestii.

3. Interweniujące osoby trzecie

(a) Helsińska Fundacja Praw Człowieka

70. Helsińska Fundacja Praw Człowieka („HFPC”) podniosła, że brakuje w Polsce regulacji ustawowych, które jednoznacznie określałyby procedurę uzgodnienia płci osoby transpłciowej. W drodze wykładni sądowej dopuszczono możliwość sprostowania oznaczenia płci osoby. Sądy krajowe przyjęły, że zmiana płci osoby może być uznana w postępowaniu cywilnym w drodze powództwa deklaratoryjnego na podstawie art. 189 k.p.c. HFPC powołała się na procedurę ustanowioną przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 22 marca 1991 r. (sprawa nr III CRN 28/91) (zob. paragraf 30 powyżej).

71. HFPC zauważyła ponadto, że proponowany projekt ustawy zawetowany w 2015 r. (zob. paragraf 33 powyżej) zawierał przepis stanowiący, że orzeczenie sądu uwzględniające wniosek o uzgodnienie płci jest podstawą do sporządzenia nowego aktu urodzenia dla danej osoby. Projekt ten przewidywał również, że pełny odpis aktu urodzenia będzie wydawany tylko na wniosek sądu, osoby zainteresowanej lub jej biologicznych czy przysposobionych dzieci, jeśli będzie to konieczne dla potwierdzenia więzi rodzinnych.

(b) Europejskie Centrum Prawa i Sprawiedliwości

72. Europejskie Centrum Prawa i Sprawiedliwości („ECLJ”) stwierdziło, że akt urodzenia, który poświadcza narodziny osoby, zawiera obiektywne cechy tej osoby, w tym jej pochodzenie od rodziców [oryg. „*filiation*”], i służy jako punkt odniesienia dla całego jej życia. Ta podwójna funkcja dokumentu znalazła odzwierciedlenie w dwóch rodzajach polskich aktów stanu cywilnego. Skrócony odpis aktu urodzenia zawiera istotne i aktualne informacje, a więc stanowi dowód i sposób identyfikacji osoby. Odpis zupełny aktu urodzenia jest kopią oryginalnego dokumentu sporządzonego w chwili urodzenia, który zawiera wzmianki dokonane za życia danej osoby. Praktyka [...]

[...] wprowadzania wzmianek na oryginale aktu urodzenia obowiązuje w innych krajach europejskich. Nawet państwa członkowskie, które zmodyfikowały warunki i procedury dotyczące tranzytu płciowej, zachowały praktykę wprowadzania wzmianek w oryginalnym akcie urodzenia (na przykład Francja, Belgia i Luksemburg).

4. Ocena Trybunału

(a) Uwagi wstępne

73. Trybunał uznał wcześniej, że choć zasadniczym celem art. 8 jest ochrona jednostek przed arbitralną ingerencją władz publicznych, to może on również nakładać na państwo pewne pozytywne obowiązki w celu zapewnienia skutecznego poszanowania praw chronionych przez art. 8. Artykuł ten nakłada na państwa pozytywny obowiązek zagwarantowania ich obywatelom prawa do skutecznego poszanowania ich integralności fizycznej i psychicznej. Obowiązek ten może obejmować przyjęcie szczególnych środków, w tym skutecznych i dostępnych środków ochrony prawa do poszanowania życia prywatnego. Takie środki mogą obejmować zarówno zapewnienie ram prawnych dotyczących mechanizmów orzeczniczych i egzekucyjnych, chroniących prawa jednostek, jak i wdrożenie, w stosownych przypadkach, tych środków w różnych kontekstach (zob. *Hämäläinen przeciwko Finlandii* [WI], skarga nr 37359/09, §§ 62 i 63, ETPC 2014).

74. W niniejszej sprawie Trybunał zauważa, że skarżący nie zarzucił konkretnie braku ram regulacyjnych dla prawnego uzgodnienia płci w Polsce (por. np. *X przeciwko Byłej Jugosłowiańskiej Republice Macedonii*, skarga nr 29683/16, 17 stycznia 2019 r., oraz *Y.T. przeciwko Bułgarii*, skarga nr 41701/16, 9 lipca 2020 r.). Istotą sprawy jest raczej zarzucane naruszenie prawa do prywatności skarżącego, ponieważ informacja o jego tranzytu płciowej jest zawarta w jego pełnym akcie urodzenia. W konsekwencji należy ustalić, czy poszanowanie życia prywatnego lub rodzinnego skarżącego pociąga za sobą pozytywny obowiązek pozwanego państwa do zapewnienia skutecznej i dostępnej procedury, która umożliwiałaby skarżącemu uzyskanie aktu urodzenia bez odniesienia do płci przypisanej przy urodzeniu.

(b) Przestrzeganie pozytywnych obowiązków państwa

75. Odpowiednie zasady wynikające z Konwencji streszczono w wyroku Trybunału w sprawie *Hämäläinen* (cyt. powyżej, §§ 65–68).

76. Trybunał przypomina w szczególności, że przy wykonywaniu swojego pozytywnego obowiązku wynikającego z art. 8 państwa korzystają z pewnego marginesu oceny. Przy określaniu szerokości tego marginesu należy wziąć pod uwagę szereg czynników. W kontekście „życia prywatnego” Trybunał uznał, że tam, gdzie w grę wchodzi szczególnie ważny aspekt egzystencji lub tożsamości jednostki, margines dozwolony państwu będzie ograniczony (zob. np. [...])

[...] *Christine Goodwin przeciwko Zjednoczonemu Królestwu* [WI], skarga nr 28957/95, § 90 ETPC 2002-VI, oraz *Hämäläinen*, cyt. powyżej, § 67).

77. W odniesieniu do faktów w niniejszej sprawie Trybunał zauważa, że skarżący został zarejestrowany przy urodzeniu jako kobieta. Poddął się tranzycji płciowej, wniósł powództwo do sądu krajowego i uzyskał zmianę imienia i płci w dokumentach urzędowych. W rejestrze stanu cywilnego zamieszczono odpowiednią wzmiankę, a następnie wydano mu nowe dokumenty tożsamości (zob. paragrafy 5 i 6 powyżej).

78. Trybunał zauważa ponadto, że później skarżący zgodnie z prawem zawarł związek małżeński z K. i nadal żyje w społeczeństwie jako osoba płci męskiej (zob. paragrafy 7 i 8 powyżej). Podczas gdy w pełnym akcie urodzenia skarżącego znajduje się wzmianka marginesowa o tranzycji płciowej, w skróconym odpisie aktu urodzenia wskazano jedynie jego nowe imię i płeć po tranzycji. W niemal wszystkich codziennych sytuacjach skarżący jest w stanie ustalić swoją tożsamość za pomocą dokumentów tożsamości lub skróconego odpisu aktu urodzenia (zob. paragrafy 26, 27 i 66 powyżej). Trybunał uznaje odczucia skarżącego, zgodnie z którymi wzmianka marginesowa na jego akcie urodzenia jest poniżająca i powoduje u niego cierpienie psychiczne (zobacz paragraf 63 powyżej i por. *Christine Goodwin*, cyt. powyżej, § 77). Nie wydaje się jednak, aby w codziennym życiu skarżący był zmuszony do ujawniania tych intymnych szczegółów swojego życia prywatnego, a zgłaszane niedogodności były wystarczająco poważne.

79. Ponadto, jak wynika z prawa krajowego i co zostało przedstawione przez strony, pełne akty urodzenia nie są publicznie dostępne. Tylko ograniczona liczba osób i podmiotów może uzyskać dostęp do rejestru urodzeń i uzyskać odpisy zupełne aktów urodzenia (zob. paragraf 25 powyżej). Co więcej, sam skarżący rzadko byłby zobowiązany do dostarczenia pełnego odpisu aktu urodzenia (w odniesieniu do postępowania w sprawie przysposobienia, wniosku o przyznanie obywatelstwa w innym państwie, ewentualnie w kontekście postępowania karnego; zob. paragraf 26 powyżej). W tym względzie Trybunał uwzględnia historyczny charakter systemu aktów urodzenia oraz fakt, że ze względu na interes publiczny odniesienie do płci przypisanej przy urodzeniu może być w niektórych sytuacjach konieczne dla udowodnienia pewnych faktów poprzedzających tranzycję, nawet jeśli mogłoby to wywołać u osoby zainteresowanej pewne cierpienie.

80. Niezależnie od wszystkich powyższych rozważań, Trybunał stwierdza, że skarżący nie wykazał, iż poniósł jakiegokolwiek wystarczająco poważne negatywne konsekwencje lub napotkał trudności wynikające z faktu, że płeć przypisana przy urodzeniu jest nadal widoczna w formie wzmianki na jego pełnym akcie urodzenia. Nie podał żadnych szczegółów, że został dotknięty tą sytuacją i w jakim stopniu.

81. Trybunał nie może wykluczyć, że skarżący może potencjalnie doświadczyć pewnych niedogodności ze względu na fakt, że jego pełny akt urodzenia zawiera odniesienie do płci przypisanej przy urodzeniu. Nawet jednak takie potencjalne ryzyko negatywnych konsekwencji nie jest w stanie uczynić [...]

[...] obecnego polskiego systemu wadliwym z punktu widzenia pozytywnego obowiązku państwa.

82. Podsumowując, zważywszy na szczególne okoliczności niniejszej sprawy, Trybunał przyjmuje, że władze polskie zachowały właściwą równowagę pomiędzy różnymi wchodzącymi w grę interesami, pozostając w ramach szerokiego marginesu oceny, jakim dysponują.

83. W związku z tym nie doszło do naruszenia art. 8 Konwencji.

84. W świetle tego wniosku Trybunał uznaje za zbędne orzeczenie w sprawie wstępnych zastrzeżeń Rządu dotyczących kwestii statusu ofiary i znacznego uszczerbku (zob., odpowiednio, *Kurt przeciwko Austrii* [WI], skarga nr 62903/15, § 213, 15 czerwca 2021 r. oraz paragrafy 41 i 60 powyżej).

III. DOMNIEMANE NARUSZENIE ART. 14 KONWENCJI

85. Skarżący zarzucił, że był dyskryminowany, co było w sprzeczności z art. 14 Konwencji. Swoją sytuację porównał do sytuacji dzieci przysposobionych, gdzie wydawany jest nowy akt urodzenia. Artykuł 14 Konwencji stanowi:

„Korzystanie z praw i wolności wymienionych w niniejszej Konwencji powinno być zapewnione bez dyskryminacji wynikającej z takich powodów jak płeć, rasa, kolor skóry, język, religia, przekonania polityczne i inne, pochodzenie narodowe lub społeczne, przynależność do mniejszości narodowej, majątek, urodzenie bądź z jakiegokolwiek innych przyczyn”.

A. Dopuszczalność

86. Trybunał zauważa, że skarga ta nie jest w sposób oczywisty nieuzasadniona ani niedopuszczalna na jakiegokolwiek innej podstawie wymienionej w art. 35 Konwencji. Należy ją zatem uznać za dopuszczalną.

B. Przedmiot skargi

87. W niniejszej sprawie bezsporne jest, że sytuacja skarżącego mieści się w pojęciu „życia prywatnego” i „życia rodzinnego” w rozumieniu art. 8 Konwencji. W związku z tym zastosowanie ma art. 14 Konwencji w związku z art. 8.

88. Trybunał zauważa ponadto, że zarzut skarżącego na podstawie art. 14 Konwencji dotyczy niemożności uzyskania przez niego nowego aktu urodzenia bez informacji o tranzycji płciowej. Skarżący porównał swoją sytuację do sytuacji dzieci przysposobionych, którym w przypadku przysposobienia całkowitego wydaje się nowy akt urodzenia (zob. paragraf 28 powyżej). Dla Trybunału sytuacje te nie są na tyle podobne, aby można było je ze sobą porównywać. Skarżący nie może zatem twierdzić, że znajduje się w takiej samej sytuacji, jak inna kategoria osób, na którą się powołuje (por. *Hämäläinen*, cyt. powyżej, §§ 107–13).

89. W związku z tym nie doszło do naruszenia art. 14 Konwencji.

Z POWYŻSZYCH WZGLĘDÓW TRYBUNAŁ JEDNOGŁOŚNIE

1. *dołącza do przedmiotu sprawy* wstępne zastrzeżenia Rządu dotyczące braku statusu ofiary i braku znaczącego uszczerbku i postanawia, że nie ma potrzeby ich rozstrzygania;
2. *uznaje* skargę za dopuszczalną;
3. *orzeka*, że nie doszło do naruszenia art. 8 Konwencji;
4. *orzeka*, że nie doszło do naruszenia art. 14 Konwencji.

Sporządzono w języku angielskim i obwieszczone pisemnie w dniu 17 lutego 2022 r., zgodnie z Regulą 77 §§ 2 i 3 Regulaminu Trybunału.

Liv Tigerstedt
Zastępca Kanclerza

Marko Bošnjak
Przewodniczący

18

Ja, Adam Szeligowski, tłumacz przysięgły języka angielskiego wpisany na listę tłumaczy przysięgłych prowadzoną przez Ministra Sprawiedliwości pod numerem TP/117/20, niniejszym poświadczam zgodność powyższego tłumaczenia z przedłożonym mi oryginałem dokumentu sporządzonego w języku angielskim.

Liczba stron rozliczeniowych: 38 (41.956 zzs) – zgodnie z ustawą z dnia 25 listopada 2004 r. o zawodzie tłumacza przysięgłego.

Numer w repertorium: 498/2022

Warszawa, 16 sierpnia 2022 r.